

Overveielse, om det nu endelig vil underordne sig; stiltiende har det jo allerede i et Par Aar ladet Sagen gaae hen. Men Spørgsmaalet foreligger nu engang tydelig og klart. Vil Landstinget i saa Henseende kalde sig underordnet eller ikke? Lad os see for det Første, om der ligeoverfor Forsætningen skulde være nogensomhelst Nødvendighed derfor. Skulde det være en falst Stilling, som Landstinget oprindeligt havde havt, og som man nu gjør Forsøg paa at klare; skulde man nu være i Begreb med at erkjende den Plads, som Landstinget forfatningsmæssig indtager med Hensyn til Lovgivningsværket? Den høitærede Minister maa erindre, hvor rigtig og skarpsindig den Theori end kan være, som han udviklede, at den i ethvert Fald er ny. Det er ikke den gamle Opfattelse, saaledes blev Sagen ikke opfattet af den Regjering, ved hvis Hjælp i sin Tid Grundloven indførtes. Den opfattede ikke Sagen paa den Maade, og den Rigsdag, der dengang var, og hvoraf et overveiende Antal Medlemmer havde deeltaget i Grundlovens Tilblivelse, opfattede ikke Sagen paa den Maade; Strax i de første Samlinger af Rigsdagen blev der i dette Thing forelagt — for at bruge den høitærede Ministers Udtryk — meget omfattende finantzielle Love og disse Love gik igjennem uden at erholde nogen Henviisning til, at de tilsvarende Summer skulde indrømmes ved Tilleggsbevillingslove; endstige den Tilføining, her er Tale om.

Det vil sees af en Citation, som min meget ærede Sidemand (M. P. Bruun) fremførte, at det ikke er længe siden, at Regjeringen endnu i dette Thing udtalte, at den aldeles ikke anerkjendte denne Form, at der slet ikke var i denne Henviisning til, at en Tilleggsbevilling skulde gjøres nødvendig. Noget, som

for Regjeringens Vedkommende havde Vægt med Hensyn til Spørgsmaalets Afgjørelse. Den høitærede Minister sagde — jeg skal nu vende mig noget nærmere til at betragte det forfatningsmæssige Forhold — at der skulde være nogen Uklarhed tilstede med Hensyn til Finantslovens Opfattelse, og at man ganske vist kunde have slaaet ind paa en anden Veie end den, man nu til syvende og sidst er kommen ind paa, at Finantsloven oprindeligt havde været noget Andet end det, den var udviklet til at blive, og at det var for at bevare den i den bedre eller ringere Form, at man maatte indrømme Nødvendigheden af denne Act af Tilføielser. Den høitærede Minister meente, at man oprindeligt havde i Finantsloven villet omfatte mange forskjellige andre Love og der afgjøre Spørgsmaal, som hensigtsmæssigt, naturligt og rigtigst burde henvises til særlige Love, og at Bestræbelsen gik ud paa at udfille af Finantsloven disse Lovstumper, som urettelig vare komne derind. Men jeg troer ikke, at dette er historisk nøagtigt, det er ganske vist, at der var Tvivl tilstede om, hvilke Forhold der under Finantsloven kunde finde deres Afgjørelse eller ikke; men jeg tør udtale det — og troer ikke i den Henseende at feile, da jeg selv indtog en ikke ganske fremmed Stilling til dette Spørgsmaals Behandling i sin Tid — at det meget hurtigt anerkjendtes af dem, der havde med Finantsloven at gjøre, at det skulde opstilles som Princip, det eneste, der i Tiden kunde holde sig, at udfille af Finantsloven Akt, der ikke var rene Bevillingsager, og henvise til andre Love, hvad der ikke var rene Bevillingsager. At der maaskee er steet snart hist, snart her en ringe Forandring i Rønningsansættelser eller noget Saa-dant, det er ganske rigtig.